

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/116/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1220204284
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1220204284.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: R.. W. F., E. XX, Z., proti žalovaným: X. F.-B. H.. M..L..T., R.: XX XXX XXX, K. XX, Z., X. Z. S. H., R.: XXX XXX, O. B., D. X, Xnd J., L. G., G. Z. B. T., X. F.-L., M..L..T., R.: XX XXX XXX, B. X, Z., o náhradu škody a o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27.08.2020, č.k. 51C/39/2020-131, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému v 3. rade.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 07.08.2020, podaného súčasne so žalobou vo veci samej, sa žalobca domáhal zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v obci Rovinka, katastrálne územie Rovinka, okres Senec, evidované na liste vlastníctva č. 1449 ako pozemky parcela KN-C, č. 21274/532, č. 21274/536, č. 21275/543, č. 51275/607, č. 21274/610 a č. 21274/618, a stavby so súpisným číslom 673, 922, 923 a 1930 (ďalej len „nehuteľnosti“), vo vlastníctve žalovaného v 3. rade za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky v sume 112.479,06 eura z titulu náhrady škody. Dôvodil, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19.09.2012, sp. zn. 6R/5/2012, začal reštrukturalizačné konanie voči žalovanému v 1. rade, v rámci ktorého si uplatnil nezabezpečenú pohľadávku v sume 45.000 eur z titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 06.07.2012 a dňa 22.10.2012 povolil reštrukturalizáciu. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 01.07.2013 potvrdil reštrukturalizačný plán žalovaného v 1. rade, v rámci ktorého bol žalovaný v 1. rade oprávnený vykonávať iba úkony, ktoré s ním neboli v rozpore. Žalovaný v 1. rade mal podľa bodu 8 reštrukturalizačného plánu v prípade predaja podniku alebo jeho časti v prvých dvoch rokoch od jeho schválenia, tento uskutočniť za predpokladu stanovenia kúpnej ceny minimálne v sume 3.450.000 eur a súčasne žiadať o súhlas dozorného správcu a nadpolovičnej väčšiny veriteľov; v opačnom prípade malo dôjsť k predčasnej splatnosti pohľadávok veriteľov. Žalovaný v 2. rade, po dohode so žalovaným v 3. rade, uzatvoril dňa 03.02.2014 zmluvu o postúpení pohľadávok s úverujúcou bankou Sberbank Slovensko, a.s., na základe ktorej odkúpil od uvedenej banky jej úverové pohľadávky voči žalovanému v 1. rade za dohodnutú cenu 1.963.044,91 eura, a stal sa záložným veriteľom nehnuteľností namiesto banky. Za účinnosti reštrukturalizačného plánu uzavrel dňa 27.06.2014 žalovaný v 1. rade kúpnu zmluvu so žalovaným v 2. rade, na základe ktorej previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v jeho prospech za kúpnu cenu 1.603.767 eur, pričom následne dňa 27.06.2014 (správne má byť 27.08.2014 - pozn. odvolacieho súdu) previedol žalovaný v 2. rade tieto nehnuteľnosti na žalovaného v 3. rade za kúpnu cenu 3.641.000 eur. Žalovaný v 1. rade tak spoločným konaním a v dohode so žalovanými v 2. a v 3. rade podľa mienky žalobcu porušil právne povinnosti uložené zákonom č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“), najmä konal v rozpore s reštrukturalizačným plánom;

žalobca mal pritom vedomosť, že v prípade prvej kúpnej zmluvy ani nedošlo k reálnej úhrade kúpnej ceny a jej následnému pomernému prerozdeleniu medzi veriteľov žalovaného v 1. rade. V dôsledku tohto konania žalovaných utrpel žalobca majetkovú škodu. Žalobca, najmä so zreteľom na uzavreté kúpne zmluvy medzi žalovanými, vyjadril obavu z možného ďalšieho predaja nehnuteľností. I keď predmetom sporných kúpnych zmlúv nebola budova so súpisným číslom 1930, na parcele č. 21274/665, katastrálne územie Rovinka (ďalej aj ako „trafostanica“), podľa mienky žalobcu by táto v prípade jej prevodu mohla slúžiť ako prostriedok pre obštrukcie. Vzhľadom na to, že žalobcovi nebola známa súčasná bonita žalovaných, ktorí môžu v priebehu súdneho konania vykonať kroky na cieľené zbavenie sa svojho majetku, žalobca mal za to, že nehnuteľnosti môžu znamenať jedinou nádej na uspokojenie jeho nároku. Poukázal na to, že majetková podstata žalovaného v 3. rade poklesla za obdobie od roku 2014 do 2019 o 18,13 %, žalovaný v 3. rade eviduje iba dlhy, pričom jeho zadlženosť ku dňu 31.12.2019 bola vyššia ako hodnota celého jeho majetku. Tieto skutočnosti podľa žalobcu vzbudzovali opodstatnenú obavu, že sa žalovaný v 3. rade nachádza v stave platobnej neschopnosti, najmä, keď podľa jeho vedomostí má viac ako jedného veriteľa a voči veriteľom je v omeškaní s úhradou peňažných záväzkov po dobu viac ako 30 dní; existuje tak priama hrozba z vyhlásenia konkurzu na žalovaného v 3. rade. Z uvedeného žalobca dovodil potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia. Žalovaný v 3. rade môže byť podľa neho motivovaný k tomu, aby po podaní žaloby previedol, zaťažil alebo podnikol iné kroky týkajúce sa dotknutých nehnuteľností. Zabezpečovacie opatrenie pritom nepredstavuje taký zásah do práv žalovaného v 3. rade, ktorý by bol v nepomere k riziku hroziacemu v prípade, ak by s nehnuteľnosťami bolo naložené spôsobom, ktorý by zmaril neskorší výkon exekúcie.

3. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s návrhom žalobcu a s listinnými dôkazmi dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca totiž neosvedčil existenciu takých okolností, prípadne správania sa žalovaného v 3. rade, ktoré by reálne odôvodňovali obavu zmarenia budúcej exekúcie. Pokiaľ túto obavu videl žalobca v tom, že v predchádzajúcom období došlo k opakovanému predaju dotknutých nehnuteľností na žalovaného v 3. rade, konajúci súd uviedol, že každá subjektívna obava z možného ohrozenia práv alebo právom chránených záujmov musí byť podložená objektívnymi a preskúmateľnými dôkazmi, čo predpokladá taký stav právnych a faktických vzťahov medzi stranami sporu, ktorý vyžaduje rýchlu súdnu ochranu. Bolo teda povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy osvedčujúce také konkrétne správanie žalovaného v 3. rade, ktoré by bolo spôsobilé ohroziť prípadnú budúcu exekúciu jeho majetku v prospech žalobcu. Žalobca však neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, t.j. že by žalovaný v 3. rade v súčasnosti podnikal kroky smerujúce k predaju dotknutých nehnuteľností, prípadne by aktívne scudzoval iný svoj majetok, z čoho následne dovodil, že v súčasnosti neexistuje dôvodná obava z ohrozenia budúceho výkonu rozhodnutia.

4. Pokiaľ žalobca poukazoval na nepriaznivú ekonomickú situáciu žalovaného v 3. rade pri výkone jeho podnikateľskej činnosti, súd prvej inštancie po preskúmaní listinných dôkazov, najmä účtovných závierok žalovaného v 3. rade v období rokov 2014 až 2019, zhodnotil, že hospodárske výsledky žalovaného v 3. rade v sledovanom období neboli spôsobilé objektívne vzbudiť obavu z bezprostredného ohrozenia jeho ďalšej podnikateľskej činnosti. Konajúci súd potvrdil, že výška záväzkov žalovaného v 3. rade je dlhodobo vyššia ako hodnota jeho majetku, avšak tieto sa žalovanému v 3. rade, pri hodnote jeho majetku na úrovni cca 3.000.000 eur, darí kontinuálne znižovať. V tomto smere zdôraznil, že žalovaný v 3. rade od roku 2016 sústavne hospodári so ziskom a vzrastajú aj výnosy z jeho hospodárskej činnosti, vrátane tržieb z predaja vlastných výrobkov a služieb. Za tohto stavu súd prvej inštancie nepovažoval majetkové pomery žalovaného v 3. rade a s tým súvisiace ekonomické výsledky za také, ktoré by bezprostredne ohrozovali prípadný výkon budúcej exekúcie. Súd prvej inštancie zdôraznil, že existencia dlhu sama o sebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nakoľko medzi skutočnosťou osvedčujúcou ohrozenie budúceho výkonu exekúcie patrí len také konanie žalovaného, dôsledkom ktorého je znižovanie hodnoty jeho majetku postihnuteľného výkonom exekúcie, resp. iné konanie, ktorým podstatnou mierou nepriaznivo ovplyvňuje majetkové pomery; také konanie na strane žalovaného v 3. rade žalobca neosvedčil.

5. Podľa mienky súdu prvej inštancie nebol naplnený ani predpoklad proporcionality návrhu na zriadenie záložného práva k výške zabezpečovanej pohľadávky, nakoľko nehnuteľnosti, ktoré žalobca žiadal zabezpečiť, majú trhovú hodnotu viac ako 3 milióny eur, kým pohľadávka žalobcu zodpovedá sume 112.479,06 eura.

6. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neosvedčil existenciu takých majetkových pomerov a správania žalovaného v 3. rade, ktoré by odôvodňovali obavu, že prípadná exekúcia bude ohrozená, a preto za aplikácie ustanovenia § 325 ods. 1, § 326 ods. 1, § 329 ods. 1, § 343 ods. 1 až 3, § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a § 151b ods. 1 a § 151d ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

7. O trovách konania súd prvej inštancie nerozhodol, nakoľko návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol súčasťou žaloby, a preto o nich rozhodne pri rozhodnutí o veci samej.

8. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť a návrhu vyhovieť. Dôvodil, že v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uviedol dôležitú skutočnosť, a to, že v čase, keď nastali účinky reštrukturalizácie (dňa 27.10.2012) uzatvoril žalovaný v 1. rade kúpnu zmluvu zo dňa 27.06.2014, čím porušil reštrukturalizačný plán a jemu ako veriteľovi prihlásenej pohľadávky vznikla majetková škoda. Vzhľadom na predchádzajúce konanie žalovaných, keď žalovaný v 1. rade previedol nehnuteľnosti na žalovaného v 2. rade a ten následne uzatvoril vo vzťahu k totožným nehnuteľnostiam kúpnu zmluvu so žalovaným v 3. rade, mal za to, že existuje potreba zriadiť záložné právo k nehnuteľnostiam; z predchádzajúceho správania žalovaných totiž nepochybne vyplýva obava, že ich konanie smeruje k zmareniu jeho práva domáhať sa uplatnenia svojich nárokov súdnou cestou. Žalobca nesúhlasil s tvrdením konajúceho súdu, že obava z ohrozenia exekúcie je len jeho subjektívny pocit, keďže i predchádzajúce konanie žalovaného v 3. rade možno považovať za konkrétnu skutočnosť spôsobilú ohroziť budúcu exekúciu jeho majetku. Ak by sa totiž žalovaný v 3. rade rozhodol previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, tak ako to už skúšal v minulosti (v roku 2017), žalobca by sa o jeho úmysle mohol reálne dozvedieť až v čase, keď by sa na príslušnom liste vlastníctva objavila zapísaná plomba; také zistenie predpokladá každodenné monitorovanie údajov na katastrálnom portáli z jeho strany.

9. Žalobca ďalej uviedol, že vychádzajúc z dostupných finančných výkazov za rok 2019 má za to, že likvidita žalovaného v 3. rade je nevyhovujúca a podpriemerná, nakoľko jeho okamžitá likvidita predstavuje 0,16 (odporúčaná je na úrovni aspoň 0,6), kým bežná je dokonca iba 0,34 (odporúčaná hodnota je 1,5). Žalobca mal zároveň vedomosť o tom, že žalovaný v 3. rade má viac ako jedného veriteľa, voči ktorému je v omeškaní s úhradou peňažných záväzkov po dobu viac ako 30 dní, a preto existuje hrozba vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Uvedené v konečnom výsledku znamená, že žalovaný v 3. rade nie je ani po 6 rokoch samostatného hospodárenia s majetkom schopný vyprodukovať z tržieb aspoň taký objem peňažných prostriedkov, aby bol v stave uhrádzať svoje splatné bežné záväzky. S poukazom na tieto skutočnosti považoval žalobca obavu zo zmarenia uspokojenia jeho práv ako veriteľa za reálnu, rovnako ako obavu, že po podaní žaloby vo veci samej žalovaný v 3. rade prevedie, zaťaží alebo podnikne iné kroky týkajúce sa dotknutých nehnuteľností; preto sú podľa neho dané dôvody na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

10. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Podľa § 343 ods. 1 C.s.p. zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

12. Podľa § 343 ods. 2 C.s.p. záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

13. Podľa § 344 C.s.p. ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

14. Podľa § 329 ods. 2 C.s.p. pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

15. Podstatou zabezpečovacieho opatrenia je zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Základným predpokladom pre jeho nariadenie je teda spôsobilý predmet záložného práva a obava veriteľa z ohrozenia exekúcie, čím sa sleduje zvýšenie vymožiteľnosti peňažnej pohľadávky veriteľa a obmedzenie priestoru dlžníka na zbavenie sa majetku, ktorý by inak bolo možné exekúciou postihnúť. Zmyslom a účelom zabezpečovacieho opatrenia nariadeného na návrh veriteľa je preto zabrániť, aby dlžník, ktorý napriek výzve veriteľa nezaplatil dlh, nepreviedol na iného svoj nehnuteľný majetok alebo aby v prospech iných osôb nezaťažil svoje nehnuteľnosti. Súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, posudzuje nielen obavu z ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia formou exekúcie (a teda z ohrozenia úhrady dlžnej čiastky), ale aj primeranosť ujmy dlžníka, ktorá by mu navrhovaným obmedzením vznikla, a to aj z dôvodu dodržania zásady proporcionality, zmyslom ktorej je, aby zriadením záložného práva zabezpečovacím opatrením nebola spôsobená ujma na základných právach dlžníka a aby takáto ujma nebola neprimeraná sledovanému cieľu, najmä preto, že takéto opatrenie by sa mohlo zásadným spôsobom dotknúť jeho vlastníckeho práva.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú argumentáciu žalobcu, bolo posúdiť, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vo vzťahu k dotknutým nehnuteľnostiam. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, so zreteľom i na skutočnosti vyplývajúce z listín, ktoré sú obsahom spisu, dospel odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca neosvedčil skutočnosti odôvodňujúce potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia.

17. Z opisu skutkových tvrdení uvedených žalobcom a z listinných dôkazov, ktoré na ich podporu založil do súdneho spisu je zrejmé, že potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému v 3. rade založil nielen na postupnosti právnych úkonov medzi žalovanými, keď žalovaný v 1. rade kúpnu zmluvou zo dňa 27.06.2014 (č.l. 43 a nasl.) previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, s výnimkou trafostanice, na žalovaného v 2. rade a tento totožné nehnuteľnosti predal kúpnu zmluvou zo dňa 27.08.2014 (č.l. 70 a nasl.) žalovanému v 3. rade, ale i na konaní samotného žalovaného v 3. rade, ktorý v priebehu roku 2017 rokoval o predaji uvedených nehnuteľností. Možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že len samotná skutočnosť, že žalovaní v 1. a v 2. rade postupovali rovnako a v krátkom slede za sebou previedli vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam, nijako nezakladá predpoklad, že také konanie „hrozí“ aj zo strany žalovaného v 3. rade, t.j. že i on pristúpi k ich predaju tretiemu subjektu; okolnosť predchádzajúceho viacnásobného predaja nehnuteľností ich vlastníkom neosvedčuje bez ďalšieho obavu z obdobného konania súčasného vlastníka. Takú obavu podľa mienky odvolacieho súdu nemožno vyvodiť ani zo správania žalovaného v 3. rade v roku 2017, t.j. pred viac ako 3 rokmi, keď avizoval prebiehajúce rokovania o možnom odkúpení nehnuteľností tretím subjektom. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že žalobca netvrdil a následne ani nepreukázal, že by žalovaný v 3. rade podnikal v súčasnej dobe, ktorá je v zmysle § 329 ods. 2 C.s.p. rozhodujúca pre posúdenie dôvodnosti jeho návrhu, akékoľvek kroky, či už faktické alebo právne, smerujúce k predaju nehnuteľností. Pokiaľ mal žalobca za to, že existuje dôvodná a reálna obava z ďalšieho prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, bolo jeho povinnosťou túto osvedčiť poukazom na aktívne a najmä aktuálne konanie žalovaného v 3. rade smerujúce k ich scudzeniu, prípadne k scudzeniu iného jeho majetku. Túto žalobca však neosvedčil a nepresvedčil ani odvolací súd o existencii dôvodnej obavy z možného ohrozenia jeho práv a zmarenia budúcej exekúcie, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný v 3. rade reálne s nehnuteľnosťami nakladal s úmyslom zbaviť sa svojho vlastníckeho práva k nim, prípadne vykonával iné úkony s kvalitatívnym dopadom na jeho majetok, dôsledkom čoho by bolo jeho zmenšenie, zmena zloženia a štruktúry, ktoré úkony by mohli odôvodňovať obavu z ohrozenia budúcej exekúcie (k tomu aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5 Obo 144/97, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 20/1998). Uvedený názor odvolacieho súdu je pritom súladný s tým, ktorý Krajský súd v Bratislave prezentoval v uznesení zo dňa 21.06.2018, sp. zn. 16Co/71/2018, na ktoré sa odvolával žalobca.

18. Podľa mienky odvolacieho súdu ani majetkové pomery žalovaného v 3. rade, vyplývajúce z predložených účtovných závierok, nepreukazujú bezprostredné ohrozenie výkonu prípadnej budúcej exekúcie. Odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalovaný v 3. rade preukázateľne znižuje výšku svojich záväzkov, ako i zápornú hodnotu vlastného imania, výsledkom jeho hospodárenia na konci príslušného kalendárneho roka (s výnimkou roku 2014) je zisk, pričom si kontinuálne udržiava majetok na úrovni cca 3 milióny eur, ktoré parametre možno považovať za

rozhodné i z hľadiska preukazovania jeho majetkových pomerov; treba dodať, že existencia dlhov, ešte sama o sebe, nie je dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pokiaľ sa žalobca odvolával na finančné výkazy žalovaného v 3. rade za účtovné obdobie roka 2019 a z nich vyvodzoval nízku, dokonca podpriemernú úroveň jeho likvidity oproti odporúčanej, odvolací súd udáva, že tieto skutočnosti neuviedol v konaní pred súdom prvej inštancie a nepodporil ich ani žiadnym listinným dôkazom, z ktorého by ním tvrdené závery o hodnote likvidity vyplývali; preto na tieto jeho tvrdenia odvolací súd neprihliadal. Rovnako odvolací súd nebral zreteľ ani na námietky žalobcu týkajúce sa ekonomickej situácie žalovaného v 3. rade (mal mať viac ako jedného veriteľa a vo vzťahu k veriteľom mal byť v omeškani s úhradou jeho peňažných záväzkov po dobu viac ako 30 dní) a z toho prameniacej hrozby vyhlásenia konkurzu na jeho majetok; žalobca ani tieto svoje tvrdenia nijakým spôsobom neosvedčil, a preto tieto ostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení.

19. A napokon odvolací súd súhlasil i so záverom súdu prvej inštancie, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného v 3. rade je v zjavnom rozpore so zásadou proporcionality, ktoré závery žalobca odvolaním nespochybnil. Je nepochybné, že účelom návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bolo zabezpečiť jeho peňažnú pohľadávku voči žalovaným v celkovej sume 112.479,06 eura, pričom hodnota nehnuteľností, ktoré žiadal zabezpečiť, predstavovala i podľa jeho vlastných tvrdení, viac ako 3 milióny eur; vzhľadom na to, že hodnota nehnuteľností, ktoré mali byť predmetom záložného práva je neporovnateľne vyššia ako hodnota pohľadávky uplatňovanej v konaní, vyhovie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia by bolo v rozpore so zásadou proporcionality a neprimerane by zasiahlo do majetkových pomerov žalovaného v 3. rade.

20. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou možno uzavrieť, že žalobca konajúcemu súdu nedôvodne vytýkal nesprávne právne posúdenie (ne)splnenia predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia; tieto sa podľa mienky odvolacieho súdu žalobcovi nepodarilo preukázať.

21. Na uvedenom základe odvolací súd, po vecnom a právnom zhodnutí relevantných skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, prihliadajúc na dôvody uvedené žalobcom v odvolaní, dospel k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie, že neboli naplnené predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

22. Odvolací súd nerozhodol o náhrade trov odvolacieho konania, pretože žalobca sa domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia po začatí konania vo veci samej, z dôvodu ktorého o nároku na náhradu trov konania o nariadení zabezpečovacieho opatrenia rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).